

Журналісти добре знають, що найтяжче писати про колегу, з якою працюєш щодня. Але час від часу такі нагоди випадають. Позавчора 60-річний ювілей зустрів наш колега – професіонал своєї справи, талановитий фотограф – багаторічний фотокореспондент “Львівського залізничника” Юрій Володимирович Юхницький.

Незадовго до цієї події ми поспілкувалися з Юрієм Володимировичем про його професійне життя-буття і дізналися багато цікавих та корисних речей.

На залізницю Юрій Юхницький прийшов працювати у шістнадцять з половиною років у далекому вже тепер січні 1969-го. Цій події передувало тривале заняття фотографією.

А познайомився Юрій Юхницький із фотографією випадково ще в дитячому віці. Коли йому було 12 років, старші товариші запропонували купити бувалий у бувальцях фотоапарат “Смена”. Коштував апарат два рублі. Юрко прибіг до мами, попросив у неї гроші, і мати купила йому не просто стареньку “Смену”, а заняття на усе життя...

Інтерес до фотографії привів школяра Юрія Юхницького до Львівського міського Палацу піонерів у фотогурток, де він через деякий час став найавторитетнішим юним фотографом, оволодівши не лише чорно-білою, але й кольоровою фотографією.

Одразу по закінченні школи Юрій Юхницький влаштувався штампувальником на завод “Пластмасфурнітура”, але, як і раніше, вільний час присвячував фотографії і постійно бував у фотогуртку в Палаці піонерів, де була добре обладнана фотолабораторія. Керівник гуртка довіряв йому ключі від приміщення і покладав на Юрія Юхницького у багатьох відповідальних справах.

Любов до фотографії була винагороджена долею. Через кілька місяців керівник фотогуртка повідомив Юрія Юхницького, що в управлінні Львівської залізниці є вакансія для спеціаліста, який володіє кольоровою фотографією. Коли Юрка Юхницького привели на співбесіду як претендента на посаду асистента кінооператора до кабінету начальника Львівської залізниці Григорія Богдановича, кадровик, представляючи Юхницького, не без жалю сказав: “Он хорошо знает цветную фотографию, все умеет, но уж больно молод – еще нет 17-ти...” Григорій Богданович уважно глянув на Юхницького і, замислившись на якусь мить, сказав: “Дело не в том, сколько морщин на лбу, а в том, сколько извилин в голове...”

З легкої руки начальника залізниці на початку трудового життя Юрія Юхницького відбулася ще одна приємна несподіванка. Коли наступного дня після співбесіди він прийшов влаштуватися на роботу, його майбутній керівник – начальник дорожнього центру науково-технічної інформації Ігор Миколайович Глушицький – дуже серйозним тоном сказав Юхницькому: “Ми не можемо прийняти Вас на посаду асистента кінооператора з окладом 80 карбованців.” І після короткої паузи продовжив: “Ми можемо Вас прийняти на посаду завідувача фотокінолабораторії з окладом

110 карбованців. Чи погоджуєтесь Ви на це?” Юрій Юхницький охоче прийняв цей подарунок долі і відтоді на усіх дорогах свого трудового життя вже не розлучався з фотографією.

З того часу і донині промайнуло 43 роки, із яких Юрій Юхницький лише три роки був поза залізницею – два роки служив в армії і один рік після армії працював фотокореспондентом у газеті Прикарпатського військового округу “Слава Родины”.

Повернувшись остаточно на залізницю, він поринув у роботу, якої ніколи не бракувало. На початках працював вузькоплівковою фотокамерою “Зенит” та двома широкоплівковими “Искра” і “Москва”. Згодом залізниця на зміну вітчизняній загальною добрій фототехніці придбала високоякісні німецькі фотоапарати “Praktika”.

Коли Юрка Юхницького привели на співбесіду як претендента на посаду асистента кінооператора до кабінету начальника Львівської залізниці Григорія Богдановича, кадровик, представляючи Юхницького, не без жалю сказав: “Он хорошо знает цветную фотографию, все умеет, но уж больно молод – еще нет 17-ти...” Григорій Богданович уважно глянув на Юхницького і, замислившись на якусь мить, сказав: “Дело не в том, сколько морщин на лбу, а в том, сколько извилин в голове...”

Пригадуючи десятиліття своєї роботи у чорно-білому та кольоровому фото, Юрій Юхницький підкреслює, що нині цифровий процес фотографування нагадує втілену казку – натиснув на кнопку і за секунду маєш зображення: можеш його переглянути, можеш стерти, якщо не сподобалося, тобто маєш щодо нього абсолютну свободу дій. А раніше фотографія була надзвичайно складною, дуже точною і високозатратною справою. Фотолюбителі, які у 60-70-80-ті роки займалися кольоровим фото, підтвердять, що восьми-десятирічні витрати на фототехніку, фотооб’єктиви, інше облад-

нання, фотоплівку, фотопапір, реактиви для проявки плівки та паперу сягали вартості легкового автомобіля. І якщо чорнобіле фото ще можна було виготовити вдома (як правило фотолюбителі розкладалися з усім обладнанням на ніч у ванній кімнаті), то кольорові фото практично неможливо було надрукувати в домашніх умовах. Окрім фотозбільшувача, планшета, куди вкладався фотопапір, фотоліхтаря, довкола фотомайстра повинно було розміститися вісім ємкостей для реактивів та води. Експонований фотопапір почергово опускався до строго визначений до секунди час у розчин проявника, у воду для промивки, у стоп-ванну, знову у воду для промивки, у відбілюючий розчин, знову у воду для промивки, у стабілізаційний розчин і знову у воду для промивки. Розчини використовувалися у чітких температурних межах, похибка в один-два градуси помітно відображалася на якості фотографії. Ось чому у 60-70-80 роки чоловік з фотоапаратом як правило був професіоналом, і до появи цифрового фото у цій майже аптекарській

вокзальних та станційних споруд, ремонтів тягового та рухомого складу, спорудження житла, покращення умов праці і відпочинку залізничників – майже всюди безпосереднім свідком подій і фотолітописцем бував сивоволосий чоловік з фотоапаратом – Юрій Володимирович Юхницький.

2004 рік став особливим на професійному шляху Юрія Юхницького. Визначна роль у цьому належала начальнику залізниці Богдану Піху, який з власної ініціативи дав вказівку придбати для ЦНТІ професійну цифрову фотокамеру марки Nikon D1X. Опанувавши за деякий час цю непросту техніку, Юрій Володимирович і нині не перестає дивуватися тому, наскільки безмежним є всесвіт цифрової фотографії з його фантастичними можливостями.

Сьогодні з висоти років і досвіду Юрій Юхницький особливо тепло і щиро відгукується про усіх, хто допомагав йому на шляху професійного вдосконалення і насамперед про свого першого вчителя у фотосправі – Ігоря Миколайовича Шумського, а ще про багаторічного фотокореспондента

Фотографія – обличчя миті, яка ніколи не повториться

за точністю доз і температур та інженерній за обсягом знань професії безроздільно панували чоловіки.

У 70-х роках Юрій Юхницький сконструював спеціальне пристосування – корекс, своєрідну касету для фотопаперу, завдяки якій можна було одночасно проявляти до 48 експонованих аркушів фотопаперу, це суттєво економило час і підвищувало якість одержаних фотографій. Керівництво підрозділу оформило це як рацпропозицію, і Юрій Володимирович отримав премію в розмірі 10 карбованців.

До 2004 року, коли Юрій Юхницький вперше взяв до рук цифровий професійний Nikon, за його плечами були сотні і тисячі найрізноманітніших заходів, які він висвітлював як фотограф і фотокореспондент. Не помилюсь, якщо скажу про щонайменше одну сотню тисяч фотографій, що були ним

та “Львівського залізничника” Володимира Лук’яновича Мельника, який походив з династії фотографів і фотокореспондентів та працював у нашій газеті з 1946 року.

За роки роботи Юрій Юхницький брав участь у багатьох фотопроєктах разом з видатними професіоналами різних часів – Віктором Полікановим, Володимиром Щербовичем, Борисом Криштулом, Володимиром Дубасом, Михайлом Биковим, Василем Пилип’юком та іншими. Ще з часів колишнього СРСР фотографії Юрія Юхницького публікувалися у багатьох газетах та журналах, зокрема і в загальносоюзних. Фотороботами Юрія Юхницького ілюстровані дві книги про Георгія Кірку.

У попередні п’ятнадцять років і донині Юрій Юхницький фотографує особливо багато, потреба в якісних фото зростає відтоді, як залізницю очолив Георгій Кірка.

Наприкінці минулого року залізниця видала ювілейну книгу до 150-річчя Львівської залізниці – “Перша колія”, ілюстровану фотороботами Юрія Юхницького. До цієї ж дати фотохудожник Василь Пилип’юк видав фотоальбом “Залізниця людям служить”, у якому теж використані фото Юрія Юхницького.

Нині першими поціновувачами та художніми критиками його фоторобіт є начальник центру науково-технічної інформації та бібліотечно-бібліографічного обслуговування Юрій Дубик та керівник музею Львівської залізниці художник Роман Патик.

З роками Юрій Юхницький дедалі глибше замислюється над філософською суттю праці фотографа. Він вважає, що кожна фотографія – маленьке віконце в минуле, яке дозволяє побачити те, що вже ніколи не повториться, і відчуває особливу приємність від того, що причетний до цієї вдячної справи.

Найтяжче фотографувати людей, і в цьому сенсі Юрій Юхницький дотримується думки про те, що у кожній людини є якась внутрішня приваблива таїна, і найвище завдання фотомитця – показати цю таємницю, тоді фотографія вважається вдалою.

Многая літа Майстру!

Ігор ПАРАЦАК

ЗАСНОВНИКИ:
управління Львівської залізниці та дорпрофсож
Ресурсний свідоктво
КВ № 1252.
Редактор
Ігор ПАРАЦАК
тел. 226-32-97
факс. 226-41-83
Заступник редактора
Андрій ВЕЗДЕНКО.....226-26-10

Відповідальний секретар
Галина КВАС.....226-25-67
Кореспонденти:
Орися ТЕСЛЮК.....226-32-03
Ольга ПАДКОВСЬКА.....226-01-65
Дмитро ПЕЛИХ.....226-36-23
Олександр ГЕРШУНЕНКО.....226-37-83
Оксана ПОДОЛЬСЬКА.....226-39-34
Коректор Андрій КОСЮРА.....226-37-80
Бухгалтер Тетяна АНДРУШКО.....226-46-80

Львівський ЗАЛІЗНИЧНИК

Адреса редакції: 79000 м. Львів, вул. Гоголя, 1.
E-mail: lz@railway.lviv.ua
ГС ДТГО “Львівська залізниця”
Р/р 260000092670
Код ЄДРПОУ 20851444 МФО 325956
ЛФ АБ “Експрес-Банк”

Індекс газети 30223.
Виходить щоп’ятниці.
Тираж 36 682.
Замовлення 1132.
Зверстано у комп’ютерному центрі редакції газети “Львівський залізничник”.
Комп’ютерна верстка
Антоня БЕГЛЯРОВА 226-38-15.
Склад редакційної колегії:
Ігор Парашак, Андрій Везденко, Орися Теслюк, Галина Квас, Олександр Гершуненко.

Точка зору авторів може не збігатися з позицією редакції.
Передрук текстових чи візуальних матеріалів газети можливий лише з письмового дозволу редакції. Редакція залишає за собою право скорочувати і редагувати надіслані матеріали. Рукописи та листи авторам не повертаються. При цитуванні посилання на газету “Львівський залізничник” обов’язкове.
Газету віддруковано у “Видавничому Домі “Високий Замок”.